

— От твоите уста на Аллаха в ушите, — отвърна Горнака и като вдигна чашката, почака до като си испие ракията Исмаил бег.

Исмаил бег забележал това, като помалча додаде:

— Аз искам сжвсем да си като у дома си.

— Пржв сжм дето трябва, Исмаил бег; а тук пжрвенството е на тебе . . . Не бива . . . трябва да почакам.

— Умен си, Горан ага! — И нале пак мастика.

— Почитанието е нещо хубаво, бего. Тжй сжм запомнил от баща и деда.

— Да живее роджт ти с векове, — благослови Исмаил бег и изпи чашката си до джно, с светнали от радост очи.

— Почитай за да те почитат, ми е казано и пазя тази приказка . . .

Джлго те си приказваха за почитта и уважението между хората; за смисжла на приликата и живота и за това, което е хубаво.

Исмаил бег вжзрадван от вниманието на Горан Горнака разположен от гледката на низите си, чувствуваше лекотá да казва мждри приказки и да задава разни вжпроси.

— Наистина, какво би бил живота, ако хората не се почитат, — додаде Исмаил бег.

— Стадо от крастави магарета, — отвърна Горнака.

Исмаил бег се осмихна:

— Прав си, магария щехме да имаме, а не човещина. Че по какво човек се би отличил от животното? Аз много пжти, като седам вечер да си пия мастиката, мисля . . . И право Горане без човещина живота е безмислица. Само човещината дава смисжл. Да се отнасяш добре с другите, да помогнеш на сиромаша, да направиш нещо хаир: чешма да издигнеш, че уморен човек да разкваси уста; да направиш одая, та странник като мине да има де да пренущува; да вдигнеш храм, да има где богомолец да си усети душата — там е живота!.. Туй, дето го вжршим всеки ден, то е с него да сторим едно добро. Инак: защо ми е това богатство! Какво ще ми остане друго? Доброто име, Горан ага, само доброто име е нещо ценно. Ей и ти, и баща ти като чувам какво сте сторили в Велковци, радвам се.